

Fodor Ákos
5 kis zaj-szünet

Derűs vallomás

Azt szeretem, ha
várják tőlem azt, amit
adni szeretnék.

A szfinx mosolya

„Nem szólok *hozzád*.
Jól tudod: ki vagy s milyen –
mért *rám* neheztelj?”

Számvetés

Miért is vágnék
a 8 helyett 9-re?
– Így a leg8abb!

Korrekt futurologiai jelentés

Egészen biztos,
hogy előbb-utóbb ez vagy
az lesz; így vagy úgy.

Vall a Szibilla

Előjelekről
csak utólag látni, hogy
jeleztek. S hogy *mit*.

Németh Péter Mykola

„VisszaHáramoltatott háromkák”

M. Nagy László fotografiáira

Tavaszi Nap süt
a vihar után megtért
nyarak csöndjében.

Virágvasárnap,
pipafüst-illatárban:
Te meg Én – vagyunk.

Múló élete
örvénylő lázában ma
vízjeleket ír.

(Ekszpanzió XXV. > < a Haiku hívógondolatára kiállítva a Dunakanyarban: Verőcén, Szent Ivánkor 2013-ban.)

Szabó Palócz Attila

Alakoskodás

Légy te az, ki ma
elriaszt – remélt jövő
helyett alkonyat

Csillanás

Kristálylepelben
szórtam el szilánkjaim;
hangos fénytörés

Dermedtségben

Zsibbadó háttal
a hideg szobában ül
a dermedt téboly

Folyondár

Táncolj molyokkal,
zuhanj együtt a léggel
– serény folyondár

Időnyitás

Csak gondolatnyi
ösvényen jár már a test;
megnyílt időben

Lelőhely

Porszem a hajból,
a szemedbe dörzsölve
új utakra lel

Sejtetés

Nem a homály az,
ami riasztó, hanem
benne a sejtés...

Juhász János

Jézus

Igazság tükre
Szeretet köteléke
Egység jelképe.

Te teremtőm vagy
Én teremtményed vagyok
Te pedig Atyám.

Érdem és erény
Minden romokban hever
Lelkem számúzve.

Fényes napvilág
Földre sújtó fényesség
Láng pillanata.

Csapdosnak felénk
Bűnözön hullámai
Hívót el nem ér.

Sátán órája
Pokollal kezet fogott
Világ ideje.

A szent keresztfa
Nemes tőből származott
Vitt édes terhet.

Isten kezében
Az igazaknak lelke
Békében vannak.

Nem tehet soha
Földnek elvetett pora
Embert boldoggá.

Örök dicséret
Szakadatlan imádás
Neked, Jézusom.

Csodák csodája
Rózsa édes illata
Teremtett világ.

Napsütéses nap
Énekeld, mily jó az Úr
Vezérli éltünk.

Legyen családjunk
A szeretet, az ima
Béke otthona.

Biztonságos út,
Ki mindenhová elér
Egyesíts élt.

Dicsőséges Szűz
Bűnösök menedéke
Hozzád fordulok.

A költő írjon verset, a filozófus csiholjon bölcs gondolatokat, ez a dolgok rendje. De a költő időnként belekontárkodik a másik munkájába (szerencsére a filozófus kevésbé követ el ilyen határcsúszást), ő is kipróbálja szikráit a szellem birodalmában. Ebből furcsa dolgok lesznek, többnyire olyanok, amik versnek sánták, gondolatnak bicegősek. Vagy ki tudja...

Én Wong szant hívtam segítségül, neki súgtam, amit a keleti világ észjárásáról gondoltam, Wong szan készségesen a maga szavait adta az én töprengéseimhez. Ez lett belőle...

Wong szan szól...

Az élet: a test és a lélek alkalmi szövetsége. A halál: ennek a szövetségnek a felbomlása. A halál után a test folytatja a maga enyésző-tenyésző létét, de immár kizárólag a biológia törvényei szerint. A lélek megőrzi az egyéniséget, de nem vesz többet magára anyagi formát. Az anyag – örök a maga lélektelenségében és formai változatosságában, a lélek – örök a maga egyszerűségében és anyagtalan-ságában.

abc

Ha boldogan akarsz élni, gondold végig, hogy milyen halált kívánsz magadnak. Életedet úgy alakítsd, hogy olyan halál felé vezessen, amelyet elképzeltél, amellyel elégedett, sőt boldog lehetsz. Elmédben tervezd meg és éld át temetésedet, válaszd ki leendő sírod helyét, és barátkozz meg vele. Az életnek nem célja a halál, de a méltó halál tartozéka a méltó életnek.

bcd

Szeretem a jó könyvet, a finom bort, a szép asszonyokat. Szeretem a napsugarat és a vonzó, emberi környezetet. A szemben tükröződő értelmet, a hűséget és a kacagást. Amit ezeken kívül szeretek, mind megelőzi vagy követi az elmondottakat. Nagyon sok van

továbbá, amitől undorodom, de még soha nem volt annyi fölösleges időm, hogy ezeket néven nevezzem.

cde

Wong szan szól: – Egy karcsú bambusz hídon kívánok keresztülhaladni a semmi fölött – valahonnan valahová. A hidat emléknék nevezem, ha partot értem, a hátamra veszem és hordozom magammal. A valamit életnek, a semmit halálnak mondom – az előbbit megérinteni kívánom, az utóbbit távol tartani magamtól. Az átmenetet és a részleteket az út során és rögeinek nevezem, kikerülni igyekszem őket.

def

A megbánás a dió belseje, a megbocsátás a dió héja. A kettő csak együtt válik élvezhető gyümölcsé. A macska, amelyik a diónak csak a héját tördeli – összevérzi a mancsát, azután éhen hal. A patkány, amelyik a diónak csak a belét akarja kirágni – ne számítson hosszú életre a macskák között!

efg

A megbánás és a megbocsátás egyaránt elítéli a rosszat: a megbánás a bennünk élő, a megbocsátás az el-

lenünk elkövetettet. De számon kérni bármelyiket csak akkor lehet, ha magunk hajlandóak vagyunk gyakorolni a másikat is. Mindkét érzés azonban a lélek magánügye marad, ha nem válik kölcsönössé.

fgh

Wong szan szól: „Óh, bölcs fededelem, ki vezérel a csigát és a csillagot, jelöld ki szabadságom határait. Engedd, hogy kertem sövényét e határkarók közé ültessem, és boldog leszek. Engedd, hogy magam válaszszam meg a mélység és a magasság irányát, és még boldogabb leszek. De a legboldogabb akkor leszek, ha a magam kedve szerint mozoghatok a koponyám és két tenyerem között meghúzódó, ölnyi birtokon.”

ghi

Ha a szomjazó vándornak vizet húzol a kútból, és a pohár vízbe pár csepp mérget tesz, elmarasztalnak méregkeverés vétkében. Ha a szomjazó vándornak méreggel telt poharat adsz a kezébe, és a pohárba néhány cseppet töltesz a kút vizéből, nem marasztalnak el méreghígítás vétkében. Szomjazó vándor, kínáld meg vendéglátódat a szomjoltó pohárral, vállald az utána ivás kockázatát!

hij

A sebesült tigris verembe esett. A balkezes vadász – miközben örömtáncot járt a verem körül – a tigris mellé zuhant. Most mindketten a verem alján reszketnek, és kerülgetik egymást. Ha a tigris engedné, hogy a vadász a hátára álljon, talán mindketten megmenekülhetnének. Ha a vadász a tigris hátára merne állni, talán mindketten megmenekülhetnének. Tigris és vadász azonban – halálos ellenségek, szó sincs bizalomról vagy

engedékenységről. Mindkettő a másik kimúlásában reménykedik.

ijk

Wong szan szól: – Ha mindent akarsz, semmit se kapsz. Elégedj meg a szilánkkal, amit lehasítottál belőlem! Hogy képzeled, bárki birtokába kerülve lehetnék az, aki vagyok? Lehet-e bárki tulajdona, ami rajtam kívül senkié? Ami önmagán kívül senkié? Zárd a napsugarat a szobádba, hogy ki ne repüljön többé az ablakodon, aztán élvezd: – üldögélj a sötétségben!

jkl

Gondolj arra, egy fél évszázad múlva milyen öreg férfi lesz a fiad, és száz évvel ezelőtt milyen nyalka legény volt az apád. Az a kis törékeny öregasszony a lányod, az a szemreváló fruska pedig a nagyanyád. Nem, a természet mindezt elrejtette előled! De ha fölfedezed vonásaikban az árulkodó jeleket, nemzedékek sorával foghatsz kezet, és életedet akár kétszáz évre is kiterjesztheted.

klm

A folyó fölött, a bambuszhid közepén tanyát vert egy ember. Egyik part lakosai közé sem akart tartozni, hogy a másik partiak érzékenységét meg ne sértse. A két ellenséges part lakói összefogtak hát, és a bambuszhidat a folyóba taszították. Az ember egyik part felé sem kívánt menekülni, szigorúan a folyó középvezetékében evickélt, amíg bele nem veszett a zuhatagba. A kétpartiak helyreállították a hidat, elnevezték a vízbe pusztult emberről, aztán békésen hazamentek, és továbbra is ellenségek maradtak.

lmn

Wong szan meséli: – A Délután büszke volt magára: a bíborszínű fel-

hőkire, a párás hegyormokra és a vízpart csöndjére. Elhatározta, hogy a helyén marad, és ezután mindig délután lesz. Cselekednem kellett! Keresztülmentem a bambusz hídon, és egyensúlyozó botomat a parti cédrusok közé hajítottam. A varjak károgyva röppentek fel, széjjeltörték a csendet, fekete szárnyukkal megháborították a harmóniát. A Délután fölrezzent merengéséből, vállára kapta felhőit és fénydárdáit, aztán futott-futott a közeledő este elől.

mno

Szikrázott a frissen esett hó és csikorgott a fagy. A macska kényesen emelgette a lábát, borzolta a szórét, és elégedetten hunyorgott a ragyogó téli verőfényben. Párja elnyúlva hevert a kandalló előtt, és el nem mozdult a tűzhely közeléből. Milyen egyformák a macskák! – gondoltam, és elmosolyodtam. – A jót és a szépet szeretik!

nop

A madár keresztülröpül a fal fölött, a vakond lyukat ás alatta. Te napokat gyalogolsz távolodva a fal egyik, aztán napokat közeledve a fal másik oldalán, és elkésel mindeközben. Pedig a tudatlan madárnak s a balga vakondnak semmi dolga ott, ahol neked az életedről döntenek. Te nem röpülhetsz és nem áskálhatsz. De kaput csak te tudsz építeni a falon!

opq

Wong szan szól: „Bölcsen rendelkeztek az idő kiszabói, amikor »mit sem tudással« vertek meg, vagyis ajándékoztak meg bennünket, percéletű földlakókat! Ha tudnánk előre, hogy nevezetes ember lesz a fiunkból, bizonyosan nem akarnánk időben meghalni. Ha tudnánk előre, hogy címeres gazember lesz az unokánk-

ból, bizonyosan nem akarnánk megszületni”.

pqr

Télre a lomb televény lesz, tavaszra a televényből újrasarjad a lomb. Ha ügyes vagy, átéled a lomborsort és át a televénykort, ha okos vagy, emlékezetedben megőrzöd az időt, amely éppen túllépett rajtad. Ha pedig bölcs vagy, a megújulás örök képességét fejleszted ki magadban.

qrs

Fölragadta a sündisznót a sas, vité a felhők közé. A tüskés addig ficáncolt, míg tüskéivel megdöfte a sást, a sas elejtette, a sün pedig a földre zuhant. A zuhanástól elszédült, az ütéstől elkábult, a tüskék a saját testébe fúródtak – szóval alig lézengett a nyomorult. Aztán mégis elmosolyodott: – A sas eszén is túljártam, repültem is, mint sünök csak ritkán, mégis élek, most már akár meg is halhatok! – gondolta. De azért inkább azt a mozdulatot próbálgatta újra, amellyel kiszabadult a sas körme közül.

rst

Az embernek hegyek között kell járnia, hogy érezze, nem porszem ő a világmindenségben. A hegyek soha nem mennek le a völgybe, de az ember – kinnal, verejtékkal – képes följutni a csúcsra. S ami talán még nagyobb dolog: utána képes megfordulni és visszatérni a völgybe. A legnagyobb dolog azonban, hogy emlékezik a mászás kínjaira, a látvány fenségére és a megpihenés boldogságára.

stu

Wong szan szól: – Hogy elégedett vagyok-e? Hiszen barátságból süt rám a nap, a vizesés meg nem szűnik szépeket mormolni felém, a galago-

nyabokor pedig legutóbb is utánam nyújtotta egy pirosló ágát. Ja, és tegnap olvastam egy ritka szép verset! – Hogy elégedett vagyok-e? Hogyan lehetnék? Még mindig nem épült föl, itt belül, az aranykastély és a márványpalota, amelyet gyermekkorom óta tervezgetek. És továbbra is várom, hogy minden hűtlen barátom bekopogjon a házamba és elfogyasszon velem egy pohár bodzabort.

tuv

A struccmadárról mondják (nálunk nem él ilyen), hogy veszély esetén fejét a homokba dugja. Okos madár. A fej ér legtöbbit a struccon, meg az emberen is. Ha ezt megvédi, túlélheti a támadást, még ha a tollát-szárnyát meg is tépik. A homokba dugott fejű struccot az üldözők még akár bokornak is nézhetik, és elszaladnak mellette. Ha a strucc magasra emelt fejét meglátják, aligha viselik el a fejet, amely az övékéénél magasabb. Mert a strucc magasán hordja a fejét.

uvx

A mi országunkban égbe nyúló csúcsok vannak, afféle Himaláják. Ezért a közönséges hegycsúcsokat nem is nagyon vesszük észre. Jó tudni, hogy vannak égbe nyúló ormaink, ők a mieink! Rettenetes tudat, hogy égbe nyúló ormaink vannak, így aztán hiába húzzuk ki magunkat, törpék maradunk mellettük. Nem kell föltétlenül megmászni azokat a csúcsokat, elég föltekinteni rájuk. És a tudat, hogy képtelenek vagyunk megmászni őket, és a csúcs aljából szégyenszemre vissza kell fordulnunk a levegő ritkasága miatt?

vxy

Majd Wong szan tovább szólt: – Nem születünk mindannyian csúcsmászonak. Ki csodálná a csúcsokat,

ha mindenki számára könnyűszerrel elérhetőek volnának? Sokaknak jó, és sokszor jó a csúcsok árnyékában megmaradni. Felfogják előlünk a szelet és a perzselő napot. Miközben tudjuk, hogy a saját csúcsaink árnyékában ülhetünk! És vajon ugyanolyan szelek fújnak-e a csúcsokon a csúcslakóknak, mint a völgyben a völgyben maradtaknak?

xyz

Egy időben minden nőt szépnek találtam. Vagy inkább: minden nőben meg akartam találni azt a szépséget, ami miatt minden nőt szeretni lehet. Mert minden nőt szeretnek – valaki, valamikor, valamiért. Ezt a szépségkereső törekvésemet sokan nem tudták megbocsátani. Főként a többi nő.

yza

Barátaim unszolására ültem a horgászbót mellé. A horgot lefejtettem a zsinór végéről, nehogy a hal fölsebbeze vele a száját. A csalit azonban ott hagytam a zsinór végén, hadd egyen valamit az a szegény állat. A halak továbbadták egymás között a veszélytelen lakoma jó hírét, és odagyültek körém. Nézegettem pompás fölvonulásukat és mohó falatozásukat. Csodálatos délutánom volt a horgászbót mellett!

zab

Wong szan szól: – Az én haikuimat ne öljétek meg gyorsolvasással, ne végezzetek rajta átlóirányú szemmozgást. Szonettjeim nem baleseti jegyzőkönyvek, sem termékkatalógusok. Jelzőim olvastán sóhajtsatok, jelképeimnek tisztelegjétek. Ha az alkonyi vízesést halljátok versemben, sétálva folytassátok az olvasást. Könyvemet belső zsebetekben hordozzátok, a szívetek fölött.

Lukáts János

Hajdanában ég és föld

Régi regék japánból (Részlet)

Varga Imre verses feldolgozása

A Kazár Lajos fordításában és magyarázataival Ausztráliában 1982-ben megjelentetett *Kodzsikit*, vagyis a *régi történetek feljegyzéseit* évekkal ezelőtt olvasva éreztem először késztetést arra, hogy a japán regéket és mondákat versbe írjam. Öt és hét szótagú, ritka rímelésű sorokba kezdtem áttemelni a tudományos kutatás számára készült prózafordításokat. Később forgattam népszerű kiadásban megjelentetett prózai átírásokat is, ezek is segítettek az epikus történetek tisztázásában. S néhány olyan motívum is biztatott, amely a magyar népmesékben is föllelhető (pl. a kígyóverem, a szűz lányt követelő sárkány). A japanológus Chamberlain írja a *Feljegyzésekről*: „bármely más könyvnél hűségesebben őrizte meg számunkra az ősi Japán hitregéit, szokásait, életmódját, nyelvét és hagyományos történelmét. Valójában a Kodzsiki a legkorábbi hiteles, összefüggő irodalmi terméke az emberi nem azon nagy részének, amelyet majd turáninak, majd szkítának, majd altajinak neveztek, és legalább egy évszázaddal megelőzi India nem árja eredetű népének legrégebb megmaradt irodalmi termékét. Rövid idővel a Kodzsiki leírása után a legkiemelkedőbb megkülönböztetett japán nemzeti vonásokat eltemette a kínai kultúra ráterülő tömege...”

Verses feldolgozásom a serdülőktől a felnőtt korosztályig szól, s remélhetően megtalálja a maga olvasóit.

A világ keletkezése

Hajdanában, danában,
az Ég és a Föld
gyöngyszínű ködként
forgott, kavargott,
név nélkül, alakatlan.
A világot alkotó
s formáló erő,
teremtő zengés
ennek a ködnek
mélyében rejlett.
Az ős-kavargás
könnyebbje fölszállt,
súlyosa alámerült.
Az Ég és a Föld
elvált egymástól,
a nehéz s könnyű
el- s szétszakadtak.
Elvált a súlyos

a súlytalantól,
a mozgás elvált
a nyugalomtól.
A fényes föl-föl,
s szállt le sötétje.
Ég meg Föld között
szép Lebegő Híd,
fényes szivárvány
megteremtődött.
S e hídra leszállt
álomi lágyan
Izanági istenúr,
s Izanami istennő.
De a Föld ekkor még mind
láp és mocsár volt,
nem volt még tenger,
sem szárazulat –
iszapos vizek,

mocsár mindenütt.
 Izanági lándzsáját,
 az ékköves Nuhokót,
 a csudás égi fegyvert
 jól megmarkolva
 kavarta, gyúrta,
 köpülte, túrta
 a nagy sártengert.
 Végére szétvált,
 külön a víz, sár.
 A teremtő úr
 lándzsáját kiemelte,
 kavaráját kivette.
 A sárból kivéve
 aranyhegyéről
 egy csöppnyi latyak,
 né, alápottyant!
 Majd keménnyé dermedve
 apró szigetté,
 pöttömnyi földdé
 szikkadt-száradott.
 Az Úr, Izanági
 és női társa
 e kis szigetre szálltak,
 emeltek ott nagy házat,
 szép palota formájút,
 számos szobával;
 s itt összeházasodtak.
 Kertjükben faoszlopot,
 mennyekbe törőt,
 eget karcolót,
 fenséges-szépet
 fölállítottak.
 Aztán körbekerülve,
 körét kijárva
 házasok lettek;
 egyikük jobbra indult,
 másikuk balra,
 s amikor találkoztak,
 örömmel szóltak:
 – Asszonyom lettél!
 – Már férjurasom vagy!
 Majd Izanami
 szült egy szigetet.
 Tojóákicu
 lett ennek neve,
 vagy: Nádmező Középföld.

Szép zöld szigetet szült.
 S megszülte a másikat,
 s a másodszületőjének
 Ijo lett neve,
 Lakályos Kisföld.
 Majd Cukusi szigetét
 s Ávádzsit szülte –
 harmadszor- s negyedszerre.
 Aztán Okit meg Szádót,
 ikerszigetként,
 őket egyszerre
 hozta világra.
 Majd Ko és O szigetét
 fialta együtt
 az istenpáros.

A tengerbe merülve,
 majd a víz fölé bukva,
 fürdőzve, lubickolva,
 Izanami ősiszen
 szellemeket teremtett.
 Megszülte a hegyek lelkét
 s megszülte a folyókét.
 Megszülte a fűt s fát,
 felhőt, esőt is.
 Így szülte a kő
 meg a termőföld
 képét, eszméjét.
 A szél szelleme szelet,
 a hegyé hegyet,
 a folyóé sédet s folyót,
 a fáké fákat,
 fűé fűszálat,
 a felhő lelke felhőt,
 esőé záport teremtett,
 a mocsár szelleme
 pedig lápot meg nádat.
 Opojama Tuminó
 lett a hegyek királya,
 No Dutinó a mezők
 teremtő lelke.
 Földi s égi barlangok,
 mennyei s földi mezők,
 szakadékok, horhosok,
 vízpára és köd,
 szorosok, völgyek
 is létrejöttek.

De valami hiányzott.
 A teremtés nem látszott,
 sötétben rejtett,
 még fénye nem volt.
 Felesége melltükrét
 jobbjaival felmutatta
 Izanági úr,
 s ebből lett a Napocska.
 Izanámi melltükrét
 a Teremtő Úr
 baljával felmutatta,
 s ebből lett az ezüst Hold.
 Mindkettő ép kerek volt,
 hibátlanul szépséges.
 Jóságos asszony a Nap,
 szíve melegen fénylett.
 Fákat s füveket
 anyásan dédelgette,
 szép zölddé felnövelte.
 De a Hold hideg szívű,
 vad, zordon úr volt.
 A Nap meg a Hold
 váltakozva, testvérként,
 árnyék nélküli
 fényel sugárzott.
 Gondozgatták a fákat,
 a füveknek illatot,
 virágoknak színt adtak;
 zöldek voltak a dombok,
 tiszták a hegyek,
 könnyűk a felhők.
 A népes szellemeknek
 kellett étel-ital is,
 s megszülte Izanámi
 az ételek istenét:
 Úr Ukemócsit.
 Egyszer a Hold megleste
 kíváncsin Ukemócsit,
 hogy teremti az ételt,
 a bő táplálék,
 vaj', hogyan készül.
 Láta: a fényt csócsálva,
 port meg földet megrágva,
 ősz Ukemócsi
 kiköpte-hányta
 és -ürítette.
 – Így készül hát az étel! –

fortyant föl a Holdisten.
 – Éj, az ördögbe!
 Mivel étet ez minket!
 Példátlan! Tűrhetetlen!

S azzal, supp, kardot rántva,
 Ukemócsira rontott,
 és diribre-darabra
 szabdalta-vágta.
 Rögtön a Napasszonyhoz,
 égi társához futott,
 imígy méltatlankodva:
 – Nem hiszem, ha nem látom,
 hogy Ukemócsi
 szörnyű gazember.
 A port s földet megrágva,
 aztán kiköpvé
 vagy kiürítve
 készített ételt.
 Mily vérforraló!
 Halálba küldtem.

A Napistennő
 haragra gerjett.
 – Ilyen garázdát,
 még ily bolondot!
 A mi ételt adónkat
 nem szétszabdalta!
 Mi lesz most velünk,
 mondd, ki ad ennünk?
 Hideg vagy, Hold, és gonosz!
 Látni sem óhajtalak!
 Fordítsd el arcod,
 s távozz is innét,
 többé ne érints!

A megszidott Hold
 lehajtott fejjel
 búsan, könnyezve,
 harmatot ejtve
 a hideg földre –
 el is bujdosott.
 Ekkortól a Nap
 csak napközt mutatkozott,
 a Hold csak éjjel,
 sötétben osont elő.
 S ha ritkán találkoztak,

a Hold arcát elfedve,
félősen eltakarva,
kikerülte a Napot.
Innentől fogva,
a Holdúr arca
hol látható egészen,
hol meg takarja
negyedig-félig.

Ősisten, Izanági,
hallva, hogy Holdúr mit tett,
futárt menesztett nyomban,
Ukemócsit megnézni,
holttestét megszemlélni.
Amit a futár látott:
szerteszabdalva:
diribdarabban a test.
Ukemócsi fejéből
madarak s vadállatok,
szemöldökéből
meg selyemhernyók
teremtődtek bőséggel.
Szeméből köles pergett,
köldökéből rizs hajtott,
zöld rizspalánta,
gyomrából lett a búza,
veséjéből a szója.
A futár iszákjába,
rakva tarisznyájába
a magvakat mind,
az ősök elé vitte,
Izanági és párja
elébe tette.
Ők a földre ejtették,
talajra leengedték.
A búzát földre szórták,
majd a kölest is;
a vadakat szétengedték,
rengetegbe terelték,
nagy mezőkre kivitték.
Termett gazdagon

köles meg búza,
szaporodtak a vadak,
folyókban halak
s az égi madarak.
Volt már bőséggel étel,
de nem volt még tűz
sütni és főzni.
A tűz még az égben volt,
az ósaszony testében,
Izanámi méhében.
S így ő hozta világra
a Tűz Istenét,
Pinokagu Tütinót.
De a tűz megégette
combját meg ölét.
Lázában Izanámi
tűzhányókat szült,
tüzes sziklákat
lökött világba.
És szülő vajúdája
lett az ő haldoklása.
A föld is belérendült
háborgott és morajlott,
míg Izanámi
istenasszony haldoklott.
A halottat férjura
a hegyekbe cipelte,
Piba lejtőjén
egy nagy barlangban
könnyezve eltemette.
Hazaérve a tűznek,
rövid kardjával –
Nokagu Tütinónak –
a fejét vette.
Hová a tűz vére hullt,
szikla repedt s megindult;
ami a földre ömlött,
nyomában szurdok támadt,
az égen vad villámként
tombolt, morajlott,
elharapózott.

Suhai Pál

Egynéhány limerik

Volt egy lány, úgy hívták, Kati,
merészen azt találta ki,
mindegy, hogy enyém-e,
enyém a szépsége:
szememmel legeltetheti.

★

Volt egy nő, úgy hívták, Pina,
ütemre mozgott az ina.
De nemcsak Tamásnak,
bárkinek... de másnap:
táncos volt. S jobb, mint a pia.

★

Volt egy leány, neve szerényen Rűfke.
Mondtam neki: „A nadrágod vegyük le!”
„Verstehe nicht!” – aszongya,
s hogy épp a cűg a gondja.
De hisz ezért! „Ich fülle deine Lücke.”

★

Volt egyszer, hol nem volt egy szép szűz, neve Ria,
szebb volt, mint legszebbik varjúja, kanárija.
Ha olykor kitakarta,
megszólalt a kalitka:
„puszi a, puszi a, puszi a kamáslira.”

★

Volt egy nő, úgy hívták, hogy Enikő.
Álmos volt, azt hitte, alhatik ő.
De férje nem hitte,
jól megkettyintette,
majd így szólt: „Ilyen a nő, üsse kő!”